

Szandai Mátyás – Mathias Lévy – Lukács Mikós: Bartók Impressions

Amennyiben a jazz-zenét mint korunk sajátos népzenejét tartjuk számon, nem kell tovább keresgelnünk a nagy zenei stílushatározóban. De az is lehet, hogy lassan bele kell törődnünk az emberi lélek szabadság és igazság utáni epekedésébe; abba a készletbe, amely őszinteséget vágyik adni és kapni. Ebben az esetben viszont egy pillanatot sem érdemes pazarolni azzal, hogy megpróbáljuk a Bartók Impressions anyagát belekényszeríteni egy kis felcímkézett fiókba, mivel ez valószínűleg lehetetlen. A legjobb, amit tehetünk, hogy kikapcsoljuk preconcepcióinkat a jazzt – és általánosságban véve mindent – illetően, és átengedjük magunkat a szokatlan (vagy páratlan?) felállás varázsának. A Szandai-Lévy-Lukács trió közvetlen közelségbe kerül a hallgatóval; intim dinamikáival, már-már zavarba ejtően sikeres összjátékával olyannyira valódi, mint kevés dolog a hétköznapokban. Szandai Mátyás nagybőgős és Lukács Miklós cimbalmos régóta muzsikál együtt, s a közös aranyfonalat a Franciaország és Magyarország közti távolság sem tudta elszakítani. Mathias Lévy hegedűs játéka élénk, vivid, ugyanakkor lírai és kristálytisza. A lemez anyagának egésze a bartóki szellemiség előtt tiszteleg, s ebbe a három saját kompozíció is beletartozik. A tengelyrendszer szimmetrikus hangzása és számos stílushűen – már amennyiben lehet ezt a kifejezést használni – eljátszott vezérmotívum amolyan biztos pontként szolgál Bartók örökségének lokalizálásakor, de az improvizációk és a variációk sem öncélúak, tisztelettel és szeretettel térnek el, majd kerekednek vissza a nagy zeneszerző tollvonásaihoz. A meghangszerelt kollektív passzázsok is bizonyítják, hogy időt és energiát nem sajnálva született a felvétel koncepciója és zenei anyaga. Lévy sok, Bartók által is használt effektet valósít meg a hegedűn, és szólista státuszát a – sajnos egy leheletnyit rövid – lemezen mindevéig teljes egyenjogúsággal kezeli társai aktuálisan betöltött szerepével. Lukács Miklós ízléses és letisztult hangválasztásai azt az érzést keltik a hallgatóban, hogy a cimbalom a legtökéletesebb hangszer. Ez a lemez erősen ajánlott a jazz-kedvelőknek, de a Bartók-rajongók sem fognak csalódni, ha nyitnak felé.